

Sbírka soudních rozhodnutí

Spojené věci C-318/11 a C-319/11

Daimler AG

a

Widex A/S

v.

Skatteverket

(žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané Förvaltningsrätten i Falun)

„Společný systém daně z přidané hodnoty — Směrnice 2006/112/ES — Články 170 a 171 — Osmá směrnice o DPH — Článek 1 — Směrnice 2008/9/ES — Článek 3 písm. a) — Úprava vrácení daně z přidané hodnoty osobám povinným k dani neusazeným v tuzemsku — Osoba povinná k dani se sídlem v členském státě, která v jiném členském státě provádí pouze technické zkoušky nebo výzkum“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 25. října 2012

Harmonizace daňových právních předpisů — Společný systém daně z přidané hodnoty — Vrácení daně osobám povinným k dani neusazeným v tuzemsku — Osobní působnost — Osoba povinná k dani, která provádí ze stálé provozovny pouze technické zkoušky nebo výzkumné práce, avšak žádná zdanitelná plnění — Zahrnutí — Stoprocentní podíl v dceřiné společnosti v členském státě, v němž má být daň vrácena — Neexistence dopadů

[Směrnice Rady 79/1072, článek 1, ve znění směrnice 2006/98 a 2008/9, čl. 3 písm. a)]

Osoba povinná k dani z přidané hodnoty se sídlem v členském státě, která v jiném členském státě provádí pouze technické zkoušky nebo výzkumné práce, avšak žádná zdanitelná plnění, nemůže být považována za osobu, která má v tomto jiném členském státě „stálou provozovnu, z níž je vykonávána ekonomická činnost“ ve smyslu článku 1 osmé směrnice 79/1072 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Úprava vrácení daně z přidané hodnoty osobám povinným k dani neusazeným v tuzemsku, ve znění směrnice 2006/98, a článku 3 písm. a) směrnice 2008/9, kterou se stanoví prováděcí pravidla pro vrácení daně z přidané hodnoty stanovené směrnicí 2006/112 osobám povinným k dani neusazeným v členském státě vrácení daně, ale v jiném členském státě.

Pojem „stálá provozovna, z níž je vykonávána ekonomická činnost“ obsahuje totiž dvě kumulativní podmínky vycházející z existence „stálé provozovny“ a uskutečňování „ekonomických činností“ z této provozovny. K tomu, aby byl vyloučen nárok na vrácení, je nutno konstatovat uskutečnění zdanitelných plnění stálou provozovnou ve státě, v němž byla předložena žádost o vrácení, a nikoli jen pouhou způsobilost uvedené provozovny k uskutečnění těchto plnění.

V případech, že není zpochybněno, že podnik ve státě, v němž byla podána žádost o vrácení, neuskutečňuje prostřednictvím svých zařízení pro provádění technických zkoušek a výzkumu zdanitelná plnění na výstupu, musí být uznán nárok na vrácení daně z přidané hodnoty zaplacené na vstupu, aniž je nutno dále zkoumat, zda má každý z dotčených podniků skutečně „stálou provozovnu“ ve smyslu ustanovení, která jsou předmětem výkladu, jelikož ony dvě podmínky, ze kterých se skládá kritérium „stálé provozovny, z níž je vykonávána ekonomická činnost“, jsou kumulativní.

Tento výklad není zpochybněn okolností, že osoba povinná k dani v členském státě, v němž podala žádost o vrácení daně, stoprocentně vlastní dceřinou společnost, která je téměř výlučně určena k tomu, aby jí poskytovala různé služby související s prováděnými technickými zkouškami. Taková stoprocentně vlastněná dceřiná společnost je samostatnou právnickou osobou povinnou k dani.

(viz body 32, 37–39, 44, 48, 51, výrok 1–2)